

Även i år ägde agility-VM rum i ett av våra grannländer – Finland. Dit skickades elva svenska ekipage den sista helgen i september för att sätta resten av agilityvärlden på plats.

Inför de individuella finalerna var det oerhört spännande med flera svenska ekipage fortfarande med i leken. Jenny Damm och Elvis låg på tionde plats i large och gjorde ett mycket konkurrenskraftigt agilitylopp, ända till tredje sista hindret där Jenny hamnade fel. Anna Käll och parson russell terriern Tilda höll hela vägen i medium, men hamnade förargliga fem hundradels sekunder från prispallen.

Allra bäst gick det för Åsa Söderman och sheltien Erik, som tog Sveriges första individuella VM-medalj sedan 2001 genom att komma trea i small.

TEXT: MARI EDMAN
FOTO: THOMAS SZABO

Grattis, Åsa Söderman. Otroligt bra jobbat.

– Tack. Det tycker jag också.

Före VM uppfattade jag det som att många trodde att Sverige hade chans till medalj i large. Så blev det brons till dig och Erik i small och en fjärde och en tionde placering i medium. Trodde ni att det skulle gå så bra?

– Ja, jag hade i alla fall stora förhoppningar. Det var ett starkt och gemytligt landslag i år. Stämningen har varit bra genom hela VM.

Fast den verkade inte vara så bra bara några veckor före VM, då landslagsledarna – Eva Karlsson och Anita Axelsson – helt plötsligt hoppade av.

– Min uppfattning är att stämningen var bra då också. Alla blev helt chockade när de hoppade av. Det var ledarna som uppfattade det som att de hade förlorat respekten från oss tävlande, det var alltså inte vår uppfattning. Vi hade ingen önskan om att de skulle avgå, då vi tyckte att de skötte sitt arbete väl trots att det blev vissa missförstånd. Men missförstånd kan ju alltid redas ut. Det var bland annat lite oklarheter med flygresan till och från VM och vilka som skulle tas ut till landslaget. Det var tråkigt att det blev som det blev. Och tur att Nisse Lindqvist och Mia Melakari kunde hoppa in och ta över med så kort varsel.

Du var ju landslagsledare tillsam-

mans med just Nisse under ett par år och har erfarenhet av hur det är att vara på den sidan också.

– Ja, jag vet hur svårt det är. Ställer man en fråga till 20 personer får man 20 svar. Och man ska nog inte fråga efter synpunkter om man inte vill ha dem. Det är bättre att fatta ett beslut och stå fast vid det. Eva och Anita ville för väl på något sätt.

Och jag sticker inte under stol med att det för min del inte var någon nackdel att Nisse och Mia tog över. Jag känner dem bättre än Eva och Anita, vilket gjorde situationen tryggare för mig. Nisse är en fantastisk bra ledare.

På vilket sätt?

– Man har respekt för honom och han respekterar en tillbaka. Han tänker innan han talar. Dessutom har han pondus. Till exempel så hade SBK i år av något outgrundlig anledning missat att betala för hundarna på hotellet i Helsingfors. De svenskar som hade kommit före oss hade betalat själva och tjejen i receptionen tyckte att det skulle vi också göra. Det blev lite tjafs och till slut bara ställde sig Nisse upp och frågade vad det var som stod på. "Ni slipper betala", svarade tjejen i receptionen direkt.

Varför ställer man upp som landslagsledare?

– Ända sedan jag fick min shih tzu Hugo, när jag var tolv, har jag levt för agiltyn. Och när jag blev tillfrågad hade jag precis varit tvungen att pensionera min förra sheltie Harald, efter att ett hasligament hade brutit när han acce-

lererade för hårt. Trots två operationer blev han inte bra. Jag var helt knäckt. Erik var för ung för att tävla, så för mig blev landslagsledaruppdraget ett sätt att fortfarande hänga med i sporten.

Du har även tävlat i landslaget tidigare.

– Ja, detta var mitt tredje VM som deltagare. Jag debuterade 2002 med Harald. Erik och jag var med förra året också.

Vad tyckte du om årets VM om du jämför med tidigare år?

– Bra. Jag tycker alltid att alla tävlingar är bra. Är inte så kritisk. Men det var nog roligare i år än förra året, även om det var färre svenska supportrar på plats i år. Det var mer tryck i hallen eftersom den var fullsatt.

Berodde inte det på att hallen var mindre?

– Jo, det kanske den var. Men stämningen påminde mer om den i Schweiz och Spanien, där det är mycket mer tryck på publiken. Vi är väl lite torrare i Norden. Dansarna var bättre på att få med sig publiken i år jämfört med i Norge förra året. Men inga supportrar fick rusa in och dansa bredvid planen under banombyggnader, vilket man ofta gör söderöver. Dennis från Danmark var speaker, precis som förra året. Han är proffsig och höjer arrangemanget.

Det var supportermiddag i år. Det var väl en nyhet? Men den kanske inte ni i landslaget märkte av?

– Vi hade festförbud. Istället hade vi gemensamma middagar på hotellet. Det

var väldigt skönt. Bokade bord och inte så mycket att fundera på.

Fem av elva svenska ekipage var debutanter i landslagssammanhang, det vill säga SM-vinnarna Elin Hylander och Zimba, Mikaela Söderberg och Eddie, Håkan Ericson och Max, Veronica Bache och Excel samt Malin Tånggring och Arwen. Påverkade det landslagstruppen på något sätt?

– Nä. Vi diskuterade lite om det kunde vara det som gjorde att det blev så positiv stämning. Även förstareserverna som var på plats var debutanter, det vill säga Therese Pierrou och Nova, Annika Mojanis och Izor samt Anna Jacobsson och Leia. De fanns hela tiden där. Alla är lättsamma personer. De blev en tillgång för oss andra och höjde stämningen.

Är det viktigt att stämningen i truppen är bra?

– Ja, väldigt viktigt. Det gör mer än man tror att ingen gnäller och är negativ.

Vad tyckte du om årets banor?

– Jag är väldigt glad över de banor som jag fick tävla på. Det enda man kan hoppas är att banorna ska passa en och smallbanorna var väldigt bra. Den danske domaren, Allan Hansen, tvingar en ofta till bakombyten. Men det gjorde han inte på VM. Jag har svårt för bakombyten, särskilt långsträckta, sent i banorna. Ligger de tidigt brukar det gå bättre. Small var förresten den enda storleken som inte hade bordet med i agilitylagklassen.



VM-brons till Åsa Söderman



och Erik

Hade du tränat mycket på det?

– Ja, och på träning drar Erik väldigt bra på bordet. Men jag är inte ledsn egentligen, för jag tycker inte att det är ett så roligt hinder. Dessutom är det orättvist med tanke på tidsaspekten.

Trots att det på VM är elektronisk tidtagning?

– Ja, eftersom det handlar om hur van föraren är på att släppa hunden. Vi som är ovana vågar inte släppa före tjutet. Det är för mycket som står på spel. Istället väntar vi tills vi hör tjutet som talar om att hunden har varit på bordet i fem sekunder. Man kan förlora upp till en sekund på den väntan, men släpper man för tidigt och hunden hinner ta nästa hinder är man ju diskad.

Något annat som du reagerade på?

– Träningstillfället dagen före VM, när hundarna får känna på underlaget. Det är fruktansvärt orättvist att man inte får belöna med godis då. Har man en hund som gillar att kampa kan man belöna som man vill, till exempel på kontaktfältet.

Arrangören gick dessutom ut med att man skulle ha åtta funktionärer som kontrollerade så att ingen använde godis, samt att man videofilmade träningen. Men till exempel så blev den häftiga ryska sheltien Adrenalinas förare tillsagt två gånger, och trots det kunde hon belöna en gång till utan att något hände. Hon belönade till och med på A-hindret. Det hjälpte dock inte. Adrenalina ledde efter hopploppet, men



Namn: Åsa Söderman
Ålder: Fyller 27 i december
Bor: Falkenberg
Yrke: Lärare, men nu jobbar jag med förskolebarn
Mästerskapsmeriter: USM-guld 2001, SM-guld individuellt och i lag 2002, NM-guld individuellt och i lag 2002 med Harald. SM-silver 2007 samt VM-brons 2008 med Erik.
Hund: Erik, Seamore Gale Force
Ras: Shetland sheepdog
Ålder: 5 år
Titlar: SAgCh, SAg(hopp)Ch

AGILITY-VM

i finalklassen körde hon bort sig när hon missade just kontaktfältet på A-hindret.

Det var tydligen ont om omklädningsrum.

– Några länder hade tillgång till det, men vi fick förvara våra hundar i burar i en korridor. Det var varmt och lite stökigt, men bättre än det kanske låter. Erik hade störst bur av alla svenska hundar. Han har lite svårt att koppla av, men om jag lägger mig i buren och sover med honom går det bra. Så det gjorde jag.

Du och Erik gjorde fyra nollade lopp. Det måste du vara ruggigt nöjd med?

– Jag är faktiskt väldigt missnöjd med vårt individuella hopplopp. Tunnlarna låg inte där jag hade för mig. Med Harald låg jag sju efter första loppet 2002 och förra året låg Erik och jag åtta inför finalloppet, men i år låg vi på 17:e plats.

Jag var laddad till max, för jag visste att våra tider räcker. Båda lagloppen var nämligen himla bra. I ett av dem hade vi tredje bästa tiden. Då slog vi till och med schweiziska dvärgpudeln Pebbles, som tog silver. Det var det ekipagets femte VM-medalj i rad. Och det unnar jag dem. Martin Eberle är jättetrevlig.

För de svenska lagen gick det inte så bra, men det är väl svårt att få till det när alla tre ekipagen räknas.

– Nä, det ska det inte vara. Det är Sveriges bästa hundar som tävlar. Hur svårt kan det vara egentligen?

Var det några länder som utmärkte sig på något sätt?

– De som alltid är roliga att se är till exempel Schweiz, USA, Kanada och Storbritannien.

En hund jag minns är den kroatiska vallhunden från Slovakien som hade ruggiga springande kontaktfält. Men hon fick något annat fel.

På träningen kändes det som att det var många som hade springande kontaktfält och under tävlingen var det fler än det brukar vara som fick kontaktfältsfel. Domarna hade ofta lagt svängar efter balanshindren, så springande kontaktfält lönade sig sällan.

En annan läcker hund var den blåa medium-border collien från England. Trots att den stannade på kontaktfälten hade den överlägsna tider. När domaren gav den fel i träcklingen i finalklassen buade publiken. Ingen fattade någonting. Det var konstigt och synd. Den var väl värd att vinna. Men det är inte lätt att vara domare heller.

Adrenalina, den ryska sheltien, stack också ut, liksom tyske Silas Boogks klippta sheltie Caja.

Ska du och Erik ladda inför NM i Hamar i november nu?

– Ja, vi vilar oss i form. Jag tänker inte träna agility. För självförtroendets skull.

Fortsättning på sidan 119...

SANDSKOGENS TASSAR Persson Kent, Löddeköpinge, Chihuahua, kort-hårig, chihuahua, långhårig
 SIKANIA Classon Alm Eva, Gagnef, Cirneco dell'etna
 SMÅ DRÖMMAR Fundin Marina, Södertälje, Griffon bruxellois
 STALLBACKENS Dybvad Torleif & Dybvad Annika, Emmaboda, Dansk-svensk gårdshund
 SUDDA-SUDDA'S Svensson Ing-Marie, Bromölla, Chihuahua, korthårig, chihuahua, långhårig, shih tzu
 SWEETES TASSARNA Norrby Janet, Tollarp, Chihuahua, korthårig, chihuahua, långhårig
 THE CHI'S Lidström Agnetha, Jönköping, Chihuahua, korthårig, chihuahua, långhårig
 TIBRIDGE Magnusson Denise, Tibro, American staffordshire terrier
 TINY TITANS Larsen Tanja, Nol, Chihuahua, korthårig, chihuahua, långhårig
 TONGEDOGS Tonge Charlotta, Västerås, Papillon
 TRAMPTASS Bragwad Maria, Helsingborg, Shetland sheepdog
 ULVGLÄNTANS Ulvdal Berit & Ulvdal Claes, Alingsås, Engelsk setter
 UNDER HUNTRESS MOON Karlsson Richard & Karlsson Ingela, Nykvarn, Siberian husky
 USTORPABYNS Ekelund Evert & Ekelund Eva, Eksjö, Petit basset griffon vendéen
 WEZENHOF'S Svensson Christian, Motala, Rottweiler, schäfer
 WILDCLUMBS Larsson Grabs Viktoria, Uppsala, Clumber spaniel, dvärg-schnauzer, basset hound
 WRENONAS Danielsson Maria & Danielsson Patric, Hörby, Amerikansk cocker spaniel
 YAWA'S Hedlin-Jonsson Maria, Bollebygd, Jack russell terrier
 ÖJEMOSSENS Ottosson Göran, Ljungby, Schweiziska små stövare/luzerner

UTTRÄDEN

BARDLANDS Nunne Bard utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Lars-Anders Andersson.
GRAP'S Eva Wedin utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Per Söderkvist.
HESSLECOX'S Per Lundahl har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Malin Magnusson.
KING WIZARD Lisbeth Göransson har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Eva-Lotta Calén.
LINDESNÄS Kerstin Pilgård har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Greta Nilsson.
ONCES UP Barbro Lindbäck har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Kristina Lindbäck.
REX VENTORS Canan Dogan har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Veronica Thorén.
RINGFIGHTER Joachim Bylund har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Mia Humble Olofsson.
STORA BARNVIKS Erik Johansson har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Anita Johansson.
SVARVARES Åsa-Mette Svarvare har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Magnus Svarvare.

XAN-LIZ Åke Ohlson utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Inger Ohlson.
ÅRA OCH ERAS Jennie Fridlund har utträtt ur kenneln. Som ensam tecknare kvarstår Cristina Sjögren.

DELÄGARSKAP

BARDLANDS Lena Ax-Jansson har medgivits delägarskap i Lars-Anders Anderssons kennel.
BEE SWEETS Sofie Björk har medgivits delägarskap i Moa Björnsons kennel.
BITTELIS Ibolja Pap har medgivits delägarskap i Bitte Lindqvists kennel.
BRYNGANS Johanna Backlund har medgivits delägarskap i Inga-Britt Roos kennel.
COCOA'S Marika Jernberg har medgivits delägarskap i Britt-Marie Herberos kennel.
OPALENS Anneli Linnér har medgivits delägarskap i Sonja Olssons kennel.
SHAHFRANS Therese Kindberg har medgivits delägarskap i Maria Kindbergs kennel.
SKALLABACKENS Anna Gonzalez har medgivits delägarskap i Lasse Åkerströms kennel.
VINDRUVANS Bengt Persson har medgivits delägarskap i Katrin Perssons kennel.
WILLOW GROUSE Håkan Stenman har medgivits delägarskap i Eva-Lis Åkergården-Stenmans kennel.

ÖVERTAGANDE / ÖVERLÅTELSE

BECKMANMÅSES Kerstin Lindeberg har överlåtit namnet till Linda Bergqvist.
BLÅGUL Margot och Ulf Westbeck har överlåtit namnet till Hanna och Lars Nilsson.
MAKEBAS Florence Isberg-Lind har övertagit namnet från Claes-Göran Isberg-Lind.
TOVEKÄLLANS Jan Lindqvist har överlåtit namnet till Markus Lindqvist.
VÉRONICKS Veronica Lundgren har övertagit namnet från Marianne Åslund.

ÖVERFÖRING AV KENNELNAMN TILL/FRÅN ANNAT LAND

ATENAGÅRDENS Conny Andersson har överfört namnet till Sverige.

SV. DOMARFÖRENINGEN FÖR AUKTORISERADE EXTERIÖRDOMARE

Ordförande: Jahn Ståäv, 0152-124 18
Sekreterare: Anmarie Maeland, 08-36 82 77.
 Postgiro: 74 19 91-4
 Medlemsavgift: 100:- (familjemedlem 35:-) Aktiviteter, träffar och möten utannonseras i SDFs tidning Domarbladet.
 www.dogjudges.com

Fortsättning från sidan 93...

Tränar jag kanske jag upptäcker något som han inte kan och som får mig att börja noja. Vi vilade oss i form inför VM också. Erik och jag har bara tränat ordentligt tre gånger i sommar och höst. Jag tränar nog väldigt lite jämfört med många andra.

Ja, det låter det som. Varför då?

– Erik är välutbildad och hos mig finns rädslan att han ska tröttna kvar sedan hans uppväxt. Vi har mest roligt ihop istället och tränar cirkuskonster och spår. Dessutom går Erik på vatten träning en till två gånger i månaden sedan i vintras. Han har en sluttande bakdel som behöver stärkas. Jag är lite skadenojig sedan Harald och det är ytterligare en anledning till att vi inte tränar så mycket.

Vad jag har förstått var Erik även sjuk i tonsillit under uppväxten.

– Ja, hans uppväxt var fruktansvärt jobbigt. Från att jag fick honom var han rädd för mig. Han blev alltså helt blockerad och hade en otrolig prestationsångest. Först när han var cirka ett år gick det att börja träna lite med honom, men bara på hans villkor. Han ville inte ta godis från handen och han ville inte kampa. Sträckte jag fram handen drog han sig undan.

När han var två och ett halvt år fick vi ett bakslag. Och när jag tog honom till veterinären Freddy Wegelius orkade jag inte mer. Då visade det sig att Erik hade jättefula tonsiller. Han behandlades och efter ett halvår hade jag en ny hund. Men det dröjde ytterligare en tid innan han vågade ta godis ur min hand. Det hade väl gjort ont i halsen att äta godis tidigare.

Kanske hade han varit dålig sedan valpstadiet. Missfärgningarna, alltså inte tandsten, på tänderna kan vara ett tecken på att han hade en infektion redan i valpaldern. Och när vi tog medaljen påminde både Nisse och Jenny Damm mig om att det bara är två år sedan Erik lämnade banan för mig.

Att du inte gav upp.

– Är nog för envis för det. Jag skulle skämmas om jag hade gett upp. Börjar man sin agilitykarriär med en shih tzu lär man sig att ha tålmod och att man måste kämpa. Man tar inte för givet att hunden vill arbeta. Men jag var på bristningsgränsen. Till exempel så tingade jag min border collie Eije ett år innan han gjordes. Det skiljer bara två år mellan honom och Erik och det är egentligen lite för lite.

Vad kan man dra för lärdom av din erfarenheter?

– Att man inte ska ge upp och ta reda på om hunden är frisk, ifall man har eller får problem.

Och nu tillhör Erik världstoppen.

– Egentligen är han en ganska tuff hund och i dag vet han vad jag vill. Dessutom ger jag honom inte utrymme att noja. Innan vi skulle köra ett av loppen på VM var det en finska som körde. Supportrarna lät rätt mycket och då såg jag att han kollade på mig: "Tycker jag om det här?" "Ja, det är skithäftigt", svarade jag vilket smittade av sig på Erik. På VM i

år hade jag nästan glömt alla problem som har varit, men förra året i Norge var jag ängslig för att han inte skulle fixa det.

Men han har faktiskt stöd av en av de mest fokuserade förare jag vet. Du ser ut att ha mord i blicken när du har laddat inför ett lopp. Vad tänker du då?

– Jag går nog mest igenom banan och koncentrerar mig på det jag ska tänka på under loppen. Jag oroar mig inte, utan har nog ganska bra självförtroende.

Hur har det varit att gå från small till large?

– Eije tävlingsdebuterade först i våras och jag tycker att många saker är lättare. Jag springer så mycket mer med Erik. Med Eije har jag en helt annan överblick, eftersom jag ser och lättare får kontakt med honom. Erik är så låg och det är mycket lättare att han springer förbi hinder eftersom han tar så många fler galoppsprång mellan hindren. Eije kan man dessutom träna mer, men det har ju mer med individen än storleken att göra.

Är det inget som är svårare med en largehund?

– Jag upplever att banan sitter ihop mer. Blir det fel blir det katastrof. Det är enklare att rädda situationer i small.

Hugo, Harald, Erik och Eije. Vad är det för hundnamn egentligen?

– Bra fråga. Det var mamma som valde namnet Hugo. Jag hade inget att säga till om.

När jag skaffade Harald ville jag att hans namn skulle passa med Hugo. Och på den tiden fanns det en känd border collie som hette Hjalmar, vilket jag gillade. Men den som gjorde att jag kom på namnet Harald var rollfiguren Harald Bovallius i tv-såpan "Skilda världar".

En del trodde att Harald var döpt efter den norske kungen. Och när jag skaffade Erik ville jag därför gärna ha ett kunganamn. Harald betyder härskare och Erik betyder evig härskare, vilket jag tyckte bådade gott med tanke på att Harald inte hade varit frisk så länge.

Eije är en slangvariant av Erik. När jag skaffade Eije hade jag fortfarande inte kommit över Harald och lockades fortfarande av betydelsen evig härskare.

Lycka till på NM Hoppas att Erik häskar där också. I år är det visst inte tre agilityklasser man tävlar i längre, utan även en hoppklass.

– Ja, det tycker jag är synd. Det är trots allt lite tyngre med agilityklasser. Dessutom är charmen med NM att man först tävlar i lag med de andra svenska smallekipagen. I den individuella finalen tävlar man sedan mot varann. Och tidsmässigt har jag verkligen konkurrens. Både Zimba, Maja och Eddie är ju snabba, liksom de andra svenska hundarna. Så Sverige har nog chans att ta flera medaljer på NM.

Och att jag lyckades ta mig ända fram till medalj på VM skulle jag vilja tacka min mamma, Jenny Damm, veterinären Freddy Wegelius och djursjukgymnasten Birte Hansson för.